

РЕШЕНИЕ

№ 12003

гр. София, 26.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **103** по описа за **2026** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Т. Г. Т., срещу Решение № 4178/20.11.2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 18-ти състав, постановено по НАХД № 16032/2024г.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на атакуваното съдебно решение. Твърди се, че същото е постановено в противоречие с материалния закон и се иска неговата отмяна, както и на потвърдения с него електронен фиш.

Ответникът по касационната жалба - Столична дирекция на вътрешните работи, с депозиран писмени бележки оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение с което да остави в сила въззивното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

С Електронен фиш Серия К № 9289660 от 19.06.2024, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 /четиристотин/ лева, на основание чл.189, ал.4, вр.чл.182, ал.1, т.4, за нарушение чл.21, ал.2, вр.ал.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

С обжалваното решение, предмет на настоящето производство, СРС е потвърдил електронния фиш. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал необходимите писмени доказателства, въз основа на които е обосновал правен извод, че при в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения като наказаното лице, е нарушило разпоредбите от ЗДвП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо като постановено от родово и местно компетентен съд, след валидно сезиране, произнесено спрямо акт, подлежащ на съдебен контрол.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение.

От фактическа страна.

Районният съд е изяснил фактическата обстановка, позовавайки се на събраните в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства, която се споделя изцяло от касационната инстанция, поради което не е необходимо нейното преповтаряне.

От правна страна.

Обжалваното решение е постановено след извършване на цялостна проверка за законосъобразност на издадения ЕФ. Фактическата обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 НПК, във вр. с чл. 84 ЗАНН. Събрани са писмени доказателства и веществени доказателствени средства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП въвежда максималните скорости, с които може да се движи МПС от съответната категория в населено място, като на водачите е забранено да използват по-висока скорост на движение. За МПС категория „В“ тази скорост е 50 км/ч. за населено място, като нарушението на тази забрана се санкционира на основание чл. 182, ал. 1 ЗДвП в зависимост от това, с колко е превишена максимално разрешената скорост.

В случая безспорно се доказва от приобщения към доказателствата материал, че касаторът, при ограничение на скоростта от 50 км./ч. е преминал през описания във фиша участък със скорост от 83 км./ч след приспаднал толеранс от 3 %. В ЕФ напълно ясно е описано извършеното нарушение. Неоснователно е възражението в касационната жалба, че не може да бъде доказано по несъмнен начин преминаването лекия автомобил с посочената скорост, тъй като скоростта е измерена и заснета с автоматизирано техническо средство за видеоконтрол АТСС С. № MD 1194. Видно от приложения протокол № 036-СГ-ИСИС/21.03.2024г. на БИМ и Разрешение за одобрение процесната система е одобрен тип за измерване на скорост, като към датата на заснемането 19.06.2024г. техническото средство е преминало последваща проверка за изправност със срок на валидност 10 години. Приложени са две снимки – на разположеното АТСС съгласно чл. 10, ал. 3 от Наредба № 8121з-532/2015 г. и на самия автомобил, като видно от снимката ясно личи регистрационният номер на МПС, съответно отбелязан с маркери на електронната система,

указващи, че измерената скорост е именно на МПС, управляван от касатора. Снимката съдържа данни за измерената скорост (86 км/ч), локация, удостоверена с данни от G., дата и час на записа и номер на техническото средство.

Законосъобразен е изводът на решаващия съд, че обжалваният ЕФ е издаден при наличие на условията, визирани в чл. 189, ал. 4 ЗДвП и съдържа изискуемите в същата разпоредба реквизити. Касае се за специална разпоредба, поради което не намират приложение общите правила на чл. 57, ал. 1 ЗАНН. В тази връзка е неоснователно възражението на касатора, че процесният ЕФ е издаден в нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 1 ЗАНН. В същия са посочени териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно: СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане.

По посочените съображения касационният състав приема, че при постановяването на обжалваното решение не са допуснати нарушения на закона, представляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, поради което решението следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора в полза на ответника следва да се присъди претендираното от него юрисконсултско възнаграждение около минималния размер, който съдът определя в размер на 70 евро, своевременно поискани до приключване на устните състезания.

Водим от горното Административен съд-София-град, XVIII Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4178/20.11.2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 18-ти състав, постановено по НАХД № 16032/2024г.

ОСЪЖДА А. Т. Г. Т., с ЕГН [ЕГН], да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 70 евро, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждени.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНО

ВЕ: